

CLUBLIEFDE

“Monoloog van een supporter”

Auteur: Evert Roest
www.cts-producties.nl

Auteur: Evert Roest

Rol: 1 oudere man (kan, met wat aanpassingen in de tekst, ook een vrouw zijn)

Tijdsduur: 10 minuten

Korte inhoud:

Een oudere voetbalsupporter mijmert over hoe hij als klein jochie met zijn vader naar het voetballen ging, de gloriejaren van de club en het geleidelijke afglijden naar een bedenkelijk niveau, zowel sportief als financieel. Zijn liefde voor de club en het onbegrip van 'de buitenwereld' lopen als een rode draad door deze monoloog heen.

Ik heb een aantal zaken bewust enigszins vaag gehouden, om spelers en/of regisseurs de mogelijkheid te geven hier zelf, bijvoorbeeld, een club in te vullen. Ook het aantal regieaanwijzingen is tot een minimum beperkt, om zoveel mogelijk vrijheid te bieden op het gebied van vormgeving etc. Het zelfde geldt voor een decor, op zich is er in het geheel geen decor nodig, maar aan de andere kant, wie het groots aan wil pakken kan een tribune in een (leeg) voetbalstadion suggereren of een plek aan de bar in een voetbalcafé, om maar wat te noemen.

Ik weet nog goed, de eerste keer dat ik aan de hand van mijn vader mee mocht naar een wedstrijd van onze club. Ik zal niet ouder geweest zijn dan een jaar of 6, 7 misschien. (*Grootse gebaren*) Al die mensen, die overal vandaan leken te komen, de vlaggen en toeters, ik was compleet overdonderd. Geweldig! Overall om me heen geroezemoes, er klonk een krakerige stem uit een luidspreker (*imiteert een soort Polygoonjournaal-stem*): “Goedemiddag dames en heren, hier volgen de opstellingen van beide elftallen...” en bij elke speler van ons werd er dan luid gejuicht. En ineens.... er klonk muziek, (*staat op*) iedereen ging staan en begon te zingen en in de handen te klappen: het clublied! De spelers kwamen het veld op, netjes in het gelid. Mijn vader had me van tevoren wel even goed uitgelegd wie nou die van ons waren en wie van de tegenpartij, anders had ik misschien gaan staan juichen bij een tegendoelpunt....

Van de wedstrijd zelf herinner ik me niet zoveel meer, we speelden gelijk, dat weet ik nog wel, maar in de rust kwam er een man de tribune op met een bak vol Koetjesrepen en dat vond ik als klein jochie toch veel interessanter! Dat voetballen, daar snapte ik toen nog niet zoveel van, maar dat ik die Koetjesrepen lekker vond, dat snapte ik maar al te goed! Gelukkig waren ze niet zo duur, dus kocht mijn vader zo'n pakje bij die man. Tegen de tijd dat ik ze op had, was de wedstrijd voorbij.... En toen ik thuiskwam, had ik alleen geen trek meer in eten, dus mijn moeder was niet blij.... op zijn zachtst gezegd.

Zo ben ik nog wel vaker met mijn vader naar de wedstrijden van onze club gegaan! Hij begon me ook meer te vertellen over hoe hij ooit, toen hij zo oud was als ik, nog bij de pupillen van onze club had gespeeld. Daar was-ie trots op! (*Zuchtend*) Tsja, dat was voor mij helaas niet weggelegd.

Ik heb wel een paar jaartjes gevoetbald, bij een kleine amateurclub bij ons uit de buurt, maar dat mag absoluut geen naam hebben! Ik had geen gevoel voor de bal, geen inzicht, liep naar links als ik naar rechts moest en naar rechts als ik naar links moest en ik was als de dóód voor die zware, leren bal. Nee.... daar heb ik niet veel indruk gemaakt. Ik vond het wel leuk, dat wel, maar ik bracht er gewoon niks van terecht. Ik geloof dat mijn vader zich een beetje schaamde, of in elk geval een beetje teleurgesteld was. Hij kwam maar niet zo vaak kijken...

Maar samen naar de wedstrijden van onze club, dat deden we wel! Dat was een uitje voor ons 'mannen'! We hadden het thuis niet breed, maar dat was toch één van de weinige pleziertjes die mijn vader zich niet wou ontfeggen. Mijn moeder heeft daar trouwens nooit moeilijk over gedaan, ik heb daar in elk geval nooit iets van gemerkt. En ik mocht naar binnen op een 'jongenskaartje' en die waren maar 2 kwartjes, dat kon bruin nog net trekken. Dus elke 14 dagen zat ik bij elke thuiswedstrijd al vroeg op de tribune!

Ik begon wel wat meer te snappen van wat er gebeurde, al begrijp ik tot op de dag van vandaag niks van 'positiespel', 'veldbezetting' en als ik dan een mooie actie denk te zien, roept er naast me iemand dat het een vreselijk slechte pass was, want hij leidde tot balverlies op het middenveld... Of zoiets. Ik had er dus niet veel kijk op, maar als ons cluppie won, juichte ik nog harder dan mijn vader. En als we verloren, dan hadden we allebei de rest van het weekend een rothumeur! Dat snapte lang niet iedereen, maar wij wel: we hadden immers verloren! Dan lustte ik zelfs geen Koetjesrepen meer!

We hebben mooie wedstrijden gezien, mijn vader en ik, zelfs tegen buitenlandse clubs. We hadden goeie spelers toen! Er was er één bij, die bereikte met elke ingooi het doel van de tegenstander. Zelfs van eigen helft. Er stond een man naast mijn vader, die zei dan altijd: (*imiteert een stem*) “Die knaap gooit nog verder dan dat ik met vakantie ga”. Ja, soms kon je wel lachen. In die tijd hadden veel voetballers een sigarenzaak, kun je je nu niet meer voorstellen, roken en sport, dat gaat natuurlijk niet samen, maar een sigarenzaak dus. En bij de tegenpartij zat een keer een speler, die

zijn sigarenzaak was afgebrand en omdat die winkel niet zo goed liep, ging het gerucht dat-ie dat zelf had laten aansteken om de verzekering op te lichten. Dus wat zong de hele tribune in koor? (*zingt*) “Keeeeeeeeessie is een pyromaan!” en in de rust gooiden ze zelfs een brandblusser het veld op (*lacht*). Kwajongensstreken, meneer, anders niet.

En de scheidsrechter heeft het natuurlijk altijd gedaan. (*Imiteert stemmen*) “Hé scheids, mot je niet fluite?” of “Zal je daar ook niet es een kaart voor trekke?!” of wat je ook nog wel eens hoorde: “Wat hebbie behalve die fluit nog meer voor je verjaardag gekrege?!”. Ja, ze riepen genoeg, maar het was allemaal niet zo kwaad bedoeld, meneer. Kom daar tegenwoordig nog eens om, het is allemaal toch wel wat harder geworden. Spreekkoren over wat de grensrechter met zijn vlag kan doen! Waar-ie hem kan steken, eigenlijk meer. Of het beroep van de moeder van de scheidsrechter. Zegt er laatst een vent naast me op de tribune (*imiteert stem*): “Schandalig, maar ja, als zó veel mensen het beweren, over die vrouw, dan moet er wel een kern van waarheid in zitten!” En dan die zogenaamde hooligans... Een beetje rivaliteit, okay, dat geeft een beetje sjeu aan het gebeuren, maar al dat geknok en gesloop.... Ja, jammer is het wel, ik vind het er niet bij horen, maar ach, wie ben ik...? Gelukkig dat je dät gedonder bij onze club niet meemaakt!

Einde zichtversie...